EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/877

af 20. maj 2019

om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet for Finansiel Stabilitet offentliggjorde den 9. november 2015 Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet (»TLAC-standarden«), der blev godkendt af G-20 i november 2015. Formålet med TLAC-standarden er at sikre, at globale systemisk vigtige banker, kaldet globale systemisk vigtige institutter (»G-SII'er«) i EU-regelsættet, har den nødvendige tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at hjælpe med at sikre, at disse institutter kan fortsætte ned at udføre kritiske funktioner ved og umiddelbart efter en afvikling uden at bringe skatteydernes midler, dvs. offentlige midler, eller den finansielle stabilitet i fare. I sin meddelelse af 24. november 2015 »Hen imod fuldførelsen af bankunionen« forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovgivningsforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres I EU-retten inden den internationalt fastsatte frist i 2019.

(2) Ved gennemførelsen af TLAC-standarden i EU-retten skal der tages hensyn til det eksisterende institutspecifikke minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (»MREL-kravet«), der finder anvendelse på alle kreditinstitutter og investeringsselskaber (institutter), der er etableret i Unionen, samt på enhver anden enhed som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ([4]) (enheder). Da TLAC-standarden og MREL-kravet har samme mål om at sikre, at institutter og enheder etableret i Unionen har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, bør de to krav være komplementære elementer i et fælles regelsæt. I praksis bør det harmoniserede minimumsniveau for TLAC-standarden for G-SII'er (»TLAC-minimumskravet«) indføres i EU-lovgivningen gennem ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

([1]) EUT C 34 af 31.1.2018, s. 17.
([2]) EUT C 209 af 30.6.2017, s. 36.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2019.
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

nr. 575/2013 ([5]), mens det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke krav til ikke-G-SII'er, der benævnes MREL-kravet, bør indføres gennem målrettede ændringer af direktiv 2014/59/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 ([6]).

Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 806/2014, som ændret ved nærværende forordning, om institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet bør anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ([7]) og direktiv 2014/59/EU.

(3) Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede regler i de medlemsstater, som deltager i den fælles afviklingsmekanisme (SRM), om gennemførelsen af TLAC-standarden, skaber yderligere omkostninger og retsusikkerhed og gør det vanskeligere at anvende bail-in-værktøjet for grænseoverskridende institutter og enheder. Manglen på harmoniserede EU-regler fører ligeledes til konkurrencefordrejninger på det indre marked, da institutternes og enhedernes omkostninger ved at opfylde de eksisterende krav og TLAC-standarden kan være meget forskellige i de medlemsstater, der deltager i SRM. Det er derfor nødvendigt at fjerne disse hindringer for det indre markeds funktion og at undgå konkurrencefordrejninger som følge af manglende harmoniserede regler om gennemførelsen af TLAC-standarden. Det relevante retsgrundlag for denne forordning er derfor artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

(4) I overensstemmelse med TLAC-standarden bør både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry) fortsat anerkendes i forordning (EU) nr. 806/2014. Ifølge SPE-afviklingsstrategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsdatterselskaber) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-afviklingsstrategien kan mere end én koncernenhed afvikles. Det er vigtigt, at enheder, der skal afvikles (»afviklingsenheder«), dvs. de enheder der kan iværksættes afviklingsforanstaltninger over for, tillige med deres datterselskaber (»afviklingskoncerner«), identificeres klart for at kunne anvende den ønskede afviklingsstrategi effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, som institutter og enheder bør anvende. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne »afviklingsenhed« og »afviklingskoncern« og at ændre forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår koncernafviklingsplanlægning for udtrykkeligt at pålægge Den Fælles Afviklingsinstans (»Afviklingsinstansen«) at identificere afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og på passende vis overveje konsekvenserne af en planlagt foranstaltning i koncernen for at sikre effektiv koncernafvikling.

(5) Afviklingsinstansen bør sikre, at institutter og enheder har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering i tilfælde af afvikling med minimal indvirkning på skatteyderne og den finansielle stabilitet. Dette bør opnås ved, at institutter opfylder et institutspecifikt MREL-krav som fastlagt i forordning (EU) nr. 806/2014.

(6) Med henblik på at tilpasse de nævnere, der anvendes til at måle institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, til de nævnere, der er fastlagt i TLAC-standarden, bør MREL-kravet udtrykkes som en procentdel af det relevante instituts eller den relevante enheds samlede risikoeksponering og af det samlede eksponeringsmål, og institutter og enheder bør på samme tid opfylde de niveauer, der følger af de to målinger.

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

([6]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

([7]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

(7) For at sikre lige konkurrencevilkår for institutter og enheder, der er etableret i Unionen, herunder på globalt plan, bør kriterierne for passiver, der er omfattet af bail-in, med henblik på MREL-kravet tilpasses nøje til de fastsatte kriterier i forordning (EU) nr. 575/2013 for TLAC-minimumskravet, men være i overensstemmelse med de supplerende justeringer og krav, der er indført i nærværende forordning. Navnlig bør visse gældsinstrumenter med en indbygget derivatkomponent såsom visse strukturerede obligationer på visse betingelser kunne opfylde MREL-kravet, hvis de har en fast eller stigende hovedstol, som skal tilbagebetales ved udløb, og som er kendt på forhånd, mens kun et yderligere afkast er knyttet til denne derivatkomponent og afhænger af udviklingen i et referenceaktiv. I lyset af disse betingelser forventes disse gældsinstrumenter at være meget tabsabsorberende og nemt at kunne omfattes af bail-in ved afvikling. Hvis institutterne eller enhederne har et kapitalgrundlag, der overstiger kapitalgrundlagskravene, bør dette forhold ikke i sig selv påvirke afgørelser vedrørende fastsættelsen af MREL-kravet. Desuden bør institutterne og enhederne have mulighed for at opfylde enhver del af deres MREL-krav med kapitalgrundlag.

(8) De passiver, som anvendes til at opfylde MREL-kravet, omfatter i princippet alle passiver knyttet til almindelige usikrede kreditorer (ikkeefterstillede passiver), medmindre de ikke opfylder specifikke kriterier fastlagt i denne forordning. For at forbedre afviklingsmulighederne for institutter og enheder gennem en effektiv anvendelse af bail-in-værktøjet bør Afviklingsinstansen være i stand til at kræve, at MREL-kravet opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end de tab, de ville lide ved almindelig insolvensbehandling. Afviklingsinstansen bør vurdere behovet for at kræve, at institutter og enheder opfylder MREL-kravet med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, når omfanget af passiver, der er udelukket fra anvendelse af bail-in-værktøjet, når en bestemt tærskel inden for en kategori af passiver, som omfatter MREL-nedskrivningsrelevante passiver. Institutter og enheder bør opfylde MREL-kravet med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver i det omfang, der er nødvendigt for at undgå, at deres kreditorer lider tab, der er større end de tab, disse kreditorer ville have lidt ved almindelig insolvensbehandling.

(9) Ethvert krav om efterstillelse af gældsinstrumenter stillet af Afviklingsinstansen vedrørende MREL-kravet bør ikke berøre den mulighed for delvis at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013, som TLAC-standarden tillader. For afviklingsenheder i G-SII'er, afviklingsenheder i afviklingskoncerner med aktiver på over 100 mia. EUR (»top-tier banks«) og afviklingsenheder i afviklingskoncerner med aktiver på under 100 mia. EUR, som den nationale afviklingsmyndighed vurderer med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, under hensyntagen til forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen, begrænset adgang til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver og afhængighed af egentlig kernekapital til at opfylde MREL-kravet, bør Afviklingsinstansen kunne kræve, at en del af MREL-kravet svarende til niveauet for tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. artikel 27, stk. 7, i forordning (EU) nr. 806/2014, som ændret ved nærværende forordning, opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, herunder kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU.

(10) Afviklingsinstansen bør efter anmodning fra en afviklingsenhed kunne reducere den del af MREL-kravet, der skal opfyldes med kapitalgrundlag og efterstillede passiver, indtil en grænse svarende til den del af reduktionen, der er mulig i henhold til artikel 72b, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 i forbindelse med det TLAC-minimumskrav, der er fastsat i nævnte forordning. Afviklingsinstansen bør i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet kunne kræve, at MREL-kravet opfyldes med kapitalgrundlag og andre efterstillede passiver, for så vidt det samlede krav om efterstillelse i form af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passivposter på grund af institutters og enheders forpligtelse til at opfylde TLAC-minimumskravet, MREL-kravet og, hvis det er relevant, det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, ikke overstiger niveauet for tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. artikel 27, stk. 7, i forordning (EU) nr. 806/2014, som ændret ved nærværende forordning, eller den i nærværende forordning fastsatte formel, der er baseret på de tilsynsmæssige krav i søjle 1 og 2 og det kombinerede bufferkrav, alt efter hvad der er højest.

(11) For specifikke »top-tier banks« bør Afviklingsinstansen på betingelser, som den skal vurdere, begrænse niveauet for minimumskravet om efterstillelse til en vis tærskel, idet der også tages hensyn til den eventuelle risiko for en uforholdsmæssig påvirkning af disse institutters forretningsmodel. Denne begrænsning bør ikke berøre

muligheden for at pålægge et krav om efterstillelse, der ligger over denne grænse, gennem krav om efterstillelse i henhold til søjle 2, dog også med forbehold af de betingelser, der gælder for søjle 2, på grundlag af alternative kriterier, nemlig hindringer for afvikling, eller afviklingsstrategiens gennemførlighed og troværdighed eller instituttets risikoprofil.

(12) MREL-kravet bør give institutter og enheder mulighed for at absorbere tab, der forventes ved afvikling eller på det tidspunkt, hvor instituttet eller enheden ikke er levedygtig(t), alt efter hvad der er relevant, og for at blive rekapitaliseret efter gennemførelsen af foranstaltningerne fastlagt i afviklingsplanen eller efter afviklingen af afviklingskoncernen. Afviklingsinstansen bør på grundlag af den afviklingsstrategi, som de har valgt, behørigt begrunde det pålagte MREL-niveau og bør uden ugrundet ophold revidere dette niveau for at afspejle eventuelle ændringer i niveauet for det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU. Det pålagte MREL-niveau bør være summen af det tab, der forventes ved afvikling, som svarer til instituttets eller enhedens kapitalgrundlagskrav og det rekapitaliseringsbeløb, som giver instituttet eller enheden mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi efter afviklingen eller efter udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne. Afviklingsinstansen bør ned- eller opjustere rekapitaliseringsbeløbene for at tage hensyn til eventuelle ændringer som følge af de foranstaltninger, der er fastsat i afviklingsplanen.

(13) Afviklingsinstansen bør kunne øge rekapitaliseringsbeløbet for at sikre tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden efter gennemførelsen af de foranstaltninger, der er fastlagt i afviklingsplanen. Det krævede niveau for markedstillidsbufferen bør give instituttet eller enheden mulighed for fortsat at opfylde betingelserne for tilladelse i en passende periode, herunder ved at give instituttet eller enheden mulighed for at dække omkostningerne forbundet med omstruktureringen af sine aktiviteter efter afvikling, og at opretholde en tilstrækkelig markedstillid. Markedstillidsbufferen bør fastsættes ud fra en del af det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU. Afviklingsinstansen bør nedjustere niveauet for markedstillidsbufferen, hvis et lavere niveau er tilstrækkeligt til at sikre en tilstrækkelig markedstillid, eller bør opjustere dette niveau, såfremt et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter foranstaltningerne fastlagt i afviklingsplanen fortsat opfylder betingelserne for tilladelse i en passende periode, og at der opretholdes en tilstrækkelig markedstillid.

(14) I overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 ([8]) bør Afviklingsinstansen undersøge investorgrundlaget for et enkelt instituts eller en enkelt enheds MREL-instrumenter. Hvis en betydelig del af et instituts eller en enheds MREL-instrumenter ejes af detailinvestorer, som muligvis ikke har modtaget tilstrækkelige oplysninger om relevante risici, kan dette i sig selv udgøre en hindring for afvikling. Hvis en stor andel af et instituts eller en enheds MREL-instrumenter ejes af andre institutter eller enheder, kan de systemiske konsekvenser af en nedskrivning eller konvertering derudover også udgøre en hindring for afvikling. Hvis Afviklingsinstansen konstaterer en sådan hindring for afvikling som følge af størrelsen og karakteren af et bestemt investorgrundlag, bør den kunne henstille til et institut eller en enhed, at instituttet eller enheden afhjælper denne hindring.

(15) For at forbedre G-SII'ers afviklingsmuligheder bør Afviklingsinstansen være i stand til at pålægge dem et institutspecifikt MREL-krav ud over TLAC-minimumskravet fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013. Dette institutspecifikke MREL-krav bør pålægges, hvis TLAC-minimumskravet ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og til at rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi.

(16) Ved fastsættelsen af MREL-niveauet bør Afviklingsinstansen tage hensyn til graden af et instituts eller en enheds systemiske betydning og de potentielle negative virkninger for den finansielle stabilitet, hvis det bliver nødlidende. Afviklingsinstansen bør tage hensyn til behovet for lige konkurrencevilkår mellem G-SII'er og andre

([8]) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis (EUT L 184 af 8.7.2016, s. 1).

sammenlignelige institutter eller enheder med systemisk betydning i de deltagende medlemsstater. MREL-kravet til institutter eller enheder, der ikke er G-SII'er, men hvis systemiske betydning i de deltagende medlemsstater er sammenlignelig med G-SII'ers systemiske betydning, bør således ikke afvige uforholdsmæssigt fra niveauet for og sammensætningen af det generelt fastsatte MREL-krav for G-SII'er.

(17) I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 bør institutter eller enheder, der er identificeret som afviklingsenheder, kun omfattes af MREL-kravet på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder bør for at opfylde MREL-kravet således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante instrumenter og elementer til eksterne tredjepartskreditorer, som ville være omfattet af bail-in, hvis afviklingsenheden kommer under afvikling.

(18) Institutter eller enheder, der ikke er afviklingsenheder, bør opfylde MREL-kravet på individuelt niveau. Disse institutters eller enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov bør generelt dækkes af deres respektive afviklingsenheder gennem disse afviklingsenheders direkte eller indirekte erhvervelse af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter udstedt af disse institutter eller enheder og gennem nedskrivning eller konvertering af disse instrumenter til ejerskabsinstrumenter, når institutterne eller enhederne ikke længere er levedygtige. Det MREL-krav, der finder anvendelse på institutter eller enheder, som ikke er afviklingsenheder, bør således anvendes sammen og i overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på afviklingsenheder. Det bør give Afviklingsinstansen mulighed for at afvikle en afviklingskoncern uden at afvikle visse af koncernens datterselskaber og dermed undgå potentielle forstyrrelser af markedet. Anvendelsen af MREL-kravet på institutter eller enheder, som ikke er afviklingsenheder, bør være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi og bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem institutter eller enheder og deres afviklingskoncern efter rekapitaliseringen af disse institutter eller enheder.

(19) Hvis både afviklingsenheden eller moderselskabet og disses datterselskaber er etableret i samme medlemsstat og er en del af samme afviklingskoncern, bør Afviklingsinstansen kunne dispensere fra anvendelsen af MREL-kravet, der gælder for disse datterselskaber, som ikke er afviklingsenheder, eller tillade dem at opfylde MREL-kravet med garantier med sikkerhedsstillelse mellem moderselskabet og dets datterselskaber, som kan udløses, når tilsvarende tidsfrister som dem, der gælder for nedskrivningen eller konverteringen af nedskrivningsrelevante passiver, er opfyldt. Den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien bør være meget likvid og have mindst mulig markeds- og kreditrisiko.

(20) I henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 kan de kompetente myndigheder dispensere fra anvendelsen af visse solvens- og likviditetskrav på kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ (»samarbejdsnetværk«), når en række specifikke betingelser er opfyldt. For at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for sådanne samarbejdsnetværk, bør Afviklingsinstansen også kunne dispensere fra anvendelsen af MREL-kravet, der gælder for sådanne kreditinstitutter og det centrale organ, på betingelser, der svarer til dem, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, når kreditinstitutterne og det centrale organ er etableret i samme medlemsstat. Afviklingsinstansen bør også kunne behandle kreditinstitutterne og det centrale organ som en helhed, når de vurderer betingelserne for afvikling afhængigt af solidaritetsmekanismens egenskaber. Afviklingsinstansen bør kunne sikre efterlevelse af det eksterne MREL-krav for afviklingskoncernen som helhed på forskellige måder afhængigt af egenskaberne ved den enkelte koncerns solidaritetsmekanisme ved at medregne nedskrivningsrelevante passiver for enheder, som Afviklingsinstansen i overensstemmelse med afviklingsplanen har pålagt at udstede instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på MREL-kravet, uden for afviklingskoncernen.

(21) De kompetente myndigheder, afviklingsmyndighederne og Afviklingsinstansen bør på passende vis håndtere og afhjælpe enhver manglende opfyldelse af TLAC-minimumskravet og MREL-kravet. Da manglende opfyldelse af disse krav kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, bør de eksisterende procedurer til at fjerne hindringer for afviklingen afkortes med henblik på en hurtig håndtering af eventuel manglende opfyldelse af kravene. Afviklingsinstansen bør ligeledes kunne pålægge institutterne eller enhederne at ændre nedskrivningsrelevante instrumenters og posters løbetidsprofiler og at udarbejde og gennemføre planer for at genoprette niveauet i henhold til disse krav. Afviklingsinstansen bør ligeledes kunne forbyde visse udlodninger, hvis den mener, at et institut eller en enhed ikke opfylder det kombinerede bufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, når de betragtes i tillæg til MREL-kravet.

(22) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig ejendomsretten og friheden til at drive egen virksomhed, og den skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(23) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte ensartede regler med henblik på EU-regelsættet for genopretning og afvikling af institutter og enheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage denne forordning i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(24) For at sikre en tilstrækkelig frist for anvendelsen af denne forordning bør den finde anvendelse fra 28. december 2020 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014

Forordning (EU) nr. 806/2014 ændres som følger:

1) Artikel 3, stk. 1, ændres som følger:

a) nr. 21 erstattes af følgende:

»21) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013 og, med henblik på anvendelsen af nærværende forordnings artikel 8, artikel 10, stk. 10, artikel 12-12k, artikel 21 og 53 på afviklingskoncerner omhandlet i nærværende stykkes nr. 24b), litra b), alt efter hvad der er relevant, kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, selve det centrale organ, og deres respektive datterselskaber, under hensyntagen til den måde hvorpå sådanne afviklingskoncerner overholder nærværende forordnings artikel 12f, stk. 3

21a) »væsentligt datterselskab«: et væsentligt datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 135), i forordning (EU) nr. 575/2013«.

b) Følgende numre indsættes:

»24a) »afviklingsenhed«: en juridisk person, der er etableret i en deltagende medlemsstat, og som i henhold til artikel 8 er identificeret af Afviklingsinstansen som en enhed, der er omfattet af afviklingsforanstaltningerne i afviklingsplanen

24b) »afviklingskoncern«:

a) en afviklingsenhed, tillige med dens datterselskaber der ikke:

i) selv er afviklingsenheder

ii) er datterselskaber af andre afviklingsenheder eller

iii) er enheder, der er etableret i et tredjeland, og som ikke indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen, og deres datterselskaber, eller

b) kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og selve det centrale organ, når mindst et af disse kreditinstitutter eller det centrale organ er en afviklingsenhed, og deres respektive datterselskaber

24c) »globalt systemisk vigtigt institut« eller »G-SII«: et G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 133), i forordning (EU) nr. 575/2013«.

c) Følgende nummer indsættes:

»45a) »egentlig kernekapital«: egentlig kernekapital som beregnet i overensstemmelse med artikel 50 i forordning (EU) nr. 575/2013«.

d) I nr. 48) erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« af »passiver, der er omfattet af bail-in«.

e) Nr. 49 affattes således:

»49) »passiver, der er omfattet af bail-in«: passiver og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter fra en enhed som omhandlet i artikel 2, og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27, stk. 3«.

f) Følgende numre indsættes:

»49a) »nedskrivningsrelevante passiver«: passiver, der er omfattet af bail-in, som opfylder betingelserne i denne forordnings artikel 12c eller artikel 12g, stk. 2, litra a), alt efter hvad der er relevant, og supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72a, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

49b) »efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter«: instrumenter, der opfylder alle betingelser, der er omhandlet i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013 bortset fra nævnte forordnings artikel 72b, stk. 3-5«.

g) Følgende nummer tilføjes:

»55) »kombineret bufferkrav«: kombineret bufferkrav som defineret i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.«

2) Artikel 7, stk. 3, litra d), affattes således:

»d) fastlægge niveauet for minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 12-12k«.

3) Artikel 8 ændres som følger:

a) Stk. 5 affattes således:

»5. I afviklingsplanen opstilles der modeller for, hvordan de i denne forordning omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på de i stk. 1 omhandlede enheder.«

b) Stk. 6, første og andet afsnit, affattes således:

»Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingsforanstaltninger, som Afviklingsinstansen kan træffe, hvis en i stk. 1 omhandlet enhed opfylder betingelserne for afvikling.

Oplysningerne i stk. 9, litra a), videregives til den pågældende enhed.«

c) Stk. 9, litra o) og p), affattes således:

»o) kravene i artikel 12f og 12g og en frist for opnåelse af dette niveau i overensstemmelse med artikel 12k

p) såfremt Afviklingsinstansen anvender artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, en tidsplan for afviklingsenhedens overholdelse i overensstemmelse med artikel 12k«.

d) Stk. 10 affattes således:

»10. Koncernafviklingsplaner skal indeholde en plan for afvikling af den i stk. 1 omhandlede koncern, der er ledet af EU-moderselskabet, som er etableret i en deltagende medlemsstat, og skal angive de foranstaltninger, der skal træffes for så vidt angår:

a) EU-moderselskabet

b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret i Unionen

c) de enheder, som er omhandlet i artikel 2, litra b), og

d) med forbehold af artikel 33 de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret uden for Unionen.

I overensstemmelse med de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, skal afviklingsplanen for hver koncern angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne.«

e) Stk. 11, litra a) og b), affattes således:

»a) fastlægge de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes for afviklingsenheder i de i stk. 6 omhandlede scenarier, og konsekvenserne af disse afviklingsforanstaltninger for andre koncernenheder, moderselskabet og datterinstitutter som omhandlet i stk. 1

aa) hvis en koncern som omhandlet i stk. 1 omfatter mere end en afviklingskoncern, fastlægge de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes for de enkelte afviklingskoncerners afviklingsenheder, og konsekvenserne af disse foranstaltninger for begge følgende:

i) andre koncernenheder, der tilhører den samme afviklingskoncern

ii) andre afviklingskoncerner

b) undersøge, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne kan udøves med hensyn til afviklingsenheder, der er etableret i Unionen, på en koordineret måde, herunder ved foranstaltninger med henblik på at fremme tredjeparts opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, der varetages af en række koncernenheder, eller af bestemte koncernenheder eller afviklingskoncerner, og at afdække potentielle hindringer for en koordineret afvikling«.

f) I stk. 12 tilføjes følgende afsnit:

»Gennemgangen, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, foretages efter gennemførelse af afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelserne omhandlet i artikel 21.

Når Afviklingsinstansen fastsætter fristerne i nærværende artikels stk. 9, litra o) og p), under de omstændigheder, der er omhandlet i nærværende stykkes tredje afsnit, tager den hensyn til fristen for at opfylde kravet, der er omhandlet i artikel 104b i direktiv 2013/36/EU.«

4) Artikel 10 ændres som følger:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Afviklingsinstansen enten opløser koncernenheder som led i almindelig insolvensbehandling eller afvikler dem ved at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser for så vidt angår afviklingsenheder i denne koncern, idet den så vidt muligt forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer i de medlemsstater, i hvilke der er etableret koncernenheder, eller i andre medlemsstater eller Unionen, herunder generel finansiel ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.

Afviklingsinstansen underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

Hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, vurderer Afviklingsinstansen den enkelte afviklingskoncerns afviklingsmuligheder i henhold til denne artikel.

Den i første afsnit omhandlede vurdering foretages ud over vurderingen af hele koncernens afviklingsmuligheder.«

b) I stk. 9 tilføjes følgende afsnit:

»Senest to uger efter modtagelsen af en rapport i henhold til stk. 7 forelægger enheden Afviklingsinstansen forslag til mulige foranstaltninger og en tidsplan for deres gennemførelse med henblik på at sikre, at enheden eller moderselskabet overholder artikel 12f eller 12g og det kombinerede bufferkrav, hvis en væsentlig hindring for afvikling skyldes en af følgende situationer:

i) enheden opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men opfylder ikke det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 12d og 12e ved beregning i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 12a, stk. 2, litra a), eller

ii) enheden opfylder ikke kravene i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013 eller kravene i artikel 12d og 12e i nærværende forordning.

I forslaget til tidsplanen for gennemførelsen af foranstaltninger omhandlet i andet afsnit skal enheden tage hensyn til årsagerne til den væsentlige hindring. Afviklingsinstansen vurderer efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende væsentlige hindring.«

c) Stk. 11 ændres som følger:

i) i litra i) og j), erstattes ordene »artikel 12« af ordene »artikel 12f og 12g«.

ii) følgende litraer tilføjes:

»k) at pålægge en enhed at forelægge en plan for fornyet opfyldelse af kravene i nærværende forordnings artikel 12f og 12g udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og, hvor det er relevant, i overensstemmelse med det kombinerede bufferkrav og med kravene i nærværende forordnings artikel 12f eller 12g udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål i artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013

l) med henblik på at sikre fortsat opfyldelse af artikel 12f eller 12g at pålægge en enhed at ændre løbetidsprofilen for:

i) kapitalgrundlagsinstrumenter efter at have opnået samtykke fra de kompetente myndigheder, herunder ECB, og

ii) nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 12c og artikel 12g, stk. 2, litra a).«

5) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 10a*

Beføjelse til at forbyde visse udlodninger

1. Hvis en enhed er i en situation, hvor den opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men den ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i stk. 12d og 12e i nærværende forordning, ved beregning i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 12a, stk. 2, litra a), har Afviklingsinstansen i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 beføjelse til at forbyde, at en enhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb vedrørende minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (M-MUB) beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 ved en af følgende foranstaltninger:

a) foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital

b) indføre en forpligtelse til at betale variabel aflønning eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelser eller betale variabel aflønning, såfremt forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor enheden ikke opfyldte det kombinerede bufferkrav, eller

c) foretage betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter.

Hvis en enhed befinder sig i den situation, der er omhandlet i stk. 1, underretter den straks den nationale afviklingsmyndighed og Afviklingsinstansen herom.

2. I den situation, der er omhandlet i stk. 1, vurderer Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder eventuelt ECB, uden unødvendig forsinkelse, om den skal udøve den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til alle følgende elementer:

a) årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang samt dens konsekvenser for afviklingsmulighederne

b) udviklingen i enhedens finansielle situation og sandsynligheden for, at den inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelsen i artikel 18, stk. 1, litra a)

c) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse af kravene anført i stk. 1 inden for en rimelig tidsramme

d) hvis enheden ikke er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 eller nærværende forordnings artikel 12c eller artikel 12g, stk. 2, om denne manglende evne er idiosynkratisk eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse

e) om udøvelse af beføjelsen omhandlet i stk. 1 udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe enhedens situation, under hensyntagen til dens potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende enhed.

Afviklingsinstansen gentager sin vurdering af, hvorvidt den skal udøve beføjelsen i stk. 1, mindst en gang om måneden, så længe enheden fortsat er i den situation, der er omhandlet i stk. 1.

3. Hvis Afviklingsinstansen konstaterer, at enheden stadig befinder sig i den situation, der er omhandlet i stk. 1, ni måneder efter en sådan situation er blevet meddelt af enheden, udøver Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder eventuelt ECB, den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, undtagen hvis Afviklingsinstansen efter en vurdering konstaterer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

a) den manglende opfyldelse skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder

b) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), resulterer ikke alene i øget prisvolatilitet for enhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter eller øgede omkostninger for enheden, men fører også til en fuldstændig eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer enheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter på disse markeder

c) den lukning af markederne, der er omhandlet i litra b), gælder ikke blot for den berørte enhed, men også for flere andre enheder

d) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), forhindrer den berørte enhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse, eller

e) en udøvelse af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, fører til negative afsmittende virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Hvis den undtagelse, der er omhandlet i første afsnit, finder anvendelse, underretter Afviklingsinstansen de kompetente myndigheder, herunder eventuelt ECB, om sin afgørelse og redegør skriftligt for sin vurdering.

Afviklingsinstansen gentager hver måned sin vurdering af, om undtagelsen omhandlet i første afsnit finder anvendelse.

4. M-MUB beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med stk. 5, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med stk. 6. M-MUB reduceres med ethvert beløb, som følger af enhver af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), b) eller c).

5. Den sum, der skal multipliceres i overensstemmelse med stk. 4, består af:

a) eventuelle foreløbige overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

plus

b) eventuelle overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

minus

c) beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b), blev tilbageholdt.

6. Den faktor, der er omhandlet i stk. 4, fastlægges som følger:

a) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 12d og 12e i nærværende forordning, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs første (dvs. nedre) kvartil, er faktoren 0

b) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 12d og 12e i nærværende forordning, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs anden kvartil, er faktoren 0,2

c) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 12d og 12e i nærværende forordning, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs tredje kvartil, er faktoren 0,4

d) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 12d og 12e i nærværende forordning, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil, er faktoren 0,6.

Den nedre og øvre grænse for det kombinerede bufferkravs kvartiler beregnes som følger:

$$\text{nedre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{øvre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times Q_n$$

hvor »Q_n« = den berørte kvartils ordenstal.«

6) Artikel 12 erstattes af følgende:

»*Artikel 12*

Minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen fastlægger efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, de krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er omhandlet i artikel 12a-12i, uden at dette berører nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som til enhver tid skal overholdes af enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og af enheder og koncerner, der er omhandlet artikel 7, stk. 4, litra b), og i artikel 7, stk. 5, når betingelserne for anvendelse af disse stykker er opfyldt.

2. Enheder, der er omhandlet i stk. 1, herunder enheder, der indgår i koncerner, indberetter de i artikel 45i, stk. 1, 2 og 4, i direktiv 2014/59/EU omhandlede oplysninger til den nationale afviklingsmyndighed i den deltagende medlemsstat, hvor de er etableret.

Den nationale afviklingsmyndighed fremsender uden ugrundet ophold de i første afsnit omhandlede oplysninger til Afviklingsinstansen.

3. De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 9 efter høring af de kompetente myndigheder fastlægge de krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er omhandlet i artikel 12a-12i, uden at dette berører nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 3, til enhver tid skal overholde. I denne forbindelse finder proceduren i artikel 31 anvendelse.

4. Afviklingsinstansen foretager en fastlæggelse i henhold til denne artikels stk. 1 parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplaner i henhold til artikel 8.

5. Afviklingsinstansen retter sin afgørelse om fastlæggelse til de nationale afviklingsmyndigheder. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 29. Afviklingsinstansen pålægger de nationale afviklingsmyndigheder at kontrollere og sikre, at enheder og koncerner opfylder de i nærværende artikels stk. 1 fastsatte krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

6. Afviklingsinstansen underretter ECB og EBA om de krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, den har fastlagt for hver enhed og koncern i henhold til stk. 1.

7. Med henblik på at sikre en effektiv og ensartet anvendelse af denne artikel udsteder Afviklingsinstansen retningslinjer og sender instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder vedrørende specifikke enheder eller koncerner.

Artikel 12a

Anvendelse og beregning af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder sikrer, at de i artikel 12, stk. 1 og 3, omhandlede enheder til enhver tid opfylder kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis det kræves i henhold til og i overensstemmelse med nærværende artikel og artikel 12b-12i.

2. Det i denne artikels stk. 1 omhandlede krav beregnes efter artikel 12d, stk. 3, 4 eller 6, alt efter hvad der er relevant, som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som procentdele af:

a) den samlede risikoeksponering for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

b) det samlede eksponeringsmål for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 12b

Undtagelse fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Uanset artikel 12a skal Afviklingsinstansen undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i henhold til national ret ikke må modtage indskud, fra kravet fastlagt i artikel 12a, stk. 1, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) disse institutter vil blive opløst ved hjælp af nationale insolvensbehandling eller andre typer af behandling, der er fastlagt for disse institutter, og som gennemføres i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42 i direktiv 2014/59/EU, og

b) behandlingen omhandlet i litra a) sikrer, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, bærer tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.

2. Institutter, der er undtaget fra kravet fastsat i artikel 12, stk. 1, er ikke omfattet af konsolideringen som omhandlet i artikel 12f, stk. 1.

Artikel 12c

Nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder

1. Passiver indgår kun i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder betingelserne fastsat i følgende artikler i forordning (EU) nr. 575/2013:

a) artikel 72a

b) artikel 72b med undtagelse af stk. 2, litra d), og

c) Artikel 72c.

Når der i nærværende forordning henvises til kravene i artikel 92a eller 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, består nedskrivningsrelevante passiver i forbindelse med disse artikler, uanset nærværende stykkes første afsnit, af nedskrivningsrelevante passiver som defineret i artikel 72k i nævnte forordning (og fastlagt i overensstemmelse med anden del, afsnit I, kapitel 5a, i nævnte forordning.

2. Passiver hidrørende fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, såsom strukturerede obligationer, der opfylder kravene i første afsnit i stk. 1, undtagen litra l) i artikel 72a, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, indgår i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver, hvis blot én af følgende betingelser er opfyldt:

a) hovedstolen af det passiv, der hidrører fra gældsinstrumentet, kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivategenskab, og det samlede passivbeløb, der hidrører fra gældsinstrumentet, herunder det indbyggede derivat, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i forordning (EU) nr. 575/2013, eller

b) gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens insolvens og af udstederens afvikling og ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

De gældsinstrumenter, som er omhandlet i første afsnit, herunder deres indbyggede derivater, er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af sådanne instrumenter er ikke omfattet af artikel 49, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU.

De i første afsnit omhandlede passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til hovedstolen som omhandlet i nævnte afsnits litra a) eller til det faste eller stigende beløb som omhandlet i nævnte afsnits litra b).

3. Hvis passiver udstedes af et datterselskab, der er etableret i Unionen, og som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en eksisterende aktionærer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, skal disse passiver medregnes i denne afviklingsenheds kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) de udstedes i overensstemmelse med artikel 12g, stk. 2, litra a)

b) udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i forbindelse med disse passiver i henhold til artikel 21 berører ikke afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

c) disse passiver overstiger ikke et beløb, der beregnes ved at trække:

   i) summen af de passiver, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, og det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 12g, stk. 2, litra b), fra

   ii) det krævede beløb i overensstemmelse med artikel 12g, stk. 1.

4. Med forbehold af minimumskravet i artikel 12d, stk. 4, eller artikel 12e, stk. 1, litra a), sikrer Afviklingsinstansen på eget initiativ efter høring af den nationale afviklingsmyndighed eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed, at en del af kravet omhandlet i artikel 12f svarende til 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er eller afviklingsenheder omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3. Afviklingsinstansen kan tillade, at et niveau, der er lavere end 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, men højere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af formlen (1-(X1/X2)) × 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at alle betingelserne fastsat i artikel 72b, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, og hvor, i lyset af den reduktion, der er mulig i henhold til artikel 72b, stk. 3, i nævnte forordning:

X1 = 3,5 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

X2 = summen af 18 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og det kombinerede bufferkrav.

Hvis anvendelsen af dette stykkes første afsnit, for afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 12d, stk. 4, medfører et krav på over 27 % af den samlede risikoeksponering, begrænser Afviklingsinstansen for den pågældende afviklingsenhed den del af kravet i artikel 12f, som skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, til et beløb svarende til 27 % af den pågældende afviklingsenheds samlede risikoeksponering, hvis Afviklingsinstansen har vurderet:

a) at adgang til fonden ikke i afviklingsplanen betragtes som en mulighed for at afvikle den pågældende afviklingsenhed, og

b) hvis litra a) ikke finder anvendelse, at kravet, der er omhandlet i artikel 12f, giver den pågældende afviklingsenheden mulighed for at opfylde kravet omhandlet i artikel 27, stk. 7.

Ved vurderingen omhandlet i andet afsnit tager Afviklingsinstansen også hensyn til risikoen for en uforholdsmæssig påvirkning af den pågældende afviklingsenheds forretningsmodel.

For afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 12d, stk. 5, finder nærværende stykkes andet afsnit ikke anvendelse.

5. For afviklingsenheder, der hverken er G-SII'er eller afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, kan Afviklingsinstansen på eget initiativ efter høring af den nationale afviklingsmyndighed eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed beslutte, at en del af kravet omhandlet i artikel 12f på op til 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, og den formel, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 7, alt efter hvad der er højest, skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

a) de ikkeefterstillede passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 2, har samme prioritet i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens som visse passiver, der er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 27, stk. 3 eller 5

b) der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse passiver som følge af en planlagt anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på ikkeefterstillede passiver, som ikke er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 27, stk. 3 eller 5, lider større tab, end de ville have gjort ved opløsning under almindelig insolvensbehandling

c) størrelsen af kapitalgrundlaget og de efterstillede passiver overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at de i litra b) omhandlede kreditorer ikke lider tab, der er større end de tab, som de ville have lidt ved opløsning under almindelig insolvensbehandling.

Når Afviklingsinstansen inden for en kategori af passiver, som omfatter nedskrivningsrelevante passiver, fastslår, at summen af de passiver, der er udelukket eller med rimelig sandsynlighed kan forventes at blive udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 27, stk. 3 eller 5, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal Afviklingsinstansen vurdere den risiko, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra b).

6. Med henblik på stk. 4, 5 og 7 skal derivatpassiver medtages i de samlede passiver, forudsat at modparters nettingrettigheder anerkendes fuldt ud.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, kan opfylde kravene i stk. 4, 5 og 7.

7. Uanset denne artikels stk. 3 kan Afviklingsinstansen beslutte, at kravet omhandlet i denne forordnings artikel 12f skal opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder, der er omfattet af denne forordnings artikel 12d, stk. 4 eller 5, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, i det omfang, at summen af dette kapitalgrundlag samt disse instrumenter og passiver på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede bufferkrav og de krav, der er omhandlet i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, og nærværende forordnings artikel 12d, stk. 4, og artikel 12f, ikke overstiger den højeste af følgende værdier:

a) 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, eller

b) det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af formlen Ax2+Bx2+C, hvor A, B og C er følgende beløb:

A = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013

B = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

C = beløbet hidrørende fra det kombinerede bufferkrav.

8. Afviklingsinstansen kan udøve den beføjelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 7, over for afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, og som opfylder en af betingelserne fastsat i nærværende stykkes andet afsnit, op til en grænse på 30 % af det samlede antal af alle de afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5, og for hvilke Afviklingsinstansen fastsætter kravet i artikel 12f.

Afviklingsinstansen overvejer betingelserne på følgende måde:

a) der er i den forudgående vurdering af afviklingsmulighederne konstateret væsentlige hindringer for afvikling, og

i) der er enten ikke truffet afhjælpende foranstaltninger efter anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 11, i den tidsplan, som kræves af Afviklingsinstansen, eller

ii) de konstaterede væsentlige hindringer kan ikke afhjælpes ved anvendelse af nogen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 11, og udøvelsen af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 7 i nærværende artikel, vil helt eller delvist kompensere for den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne

b) Afviklingsinstansen finder, at afviklingsenhedens foretrukne afviklingsstrategi i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig under hensyntagen til enhedens størrelse, dens indbyrdes forbundethed, dens aktiviteters karakter, omfang, risiko og kompleksitet samt dens retlige status og dens aktionærstruktur, eller

c) kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU afspejler, at afviklingsenheden, der er et G-SII eller er omfattet af artikel 12d, stk. 4 eller 5 i nærværende forordning, er blandt de 20 % mest risikobetonede institutter, for hvilke Afviklingsinstansen fastsætter kravet i denne forordnings artikel 12a, stk. 1.

For så vidt angår de procentdele, der er omhandlet i første og andet afsnit, runder Afviklingsinstansen det tal, der fremkommer ved beregningen, op til nærmeste hele tal.

9. Efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, træffer Afviklingsinstansen de beslutninger, der er omhandlet i stk. 5 eller 7.

Når Afviklingsinstansen træffer disse beslutninger, tager den også hensyn til:

a) markedsdybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen

b) omfanget af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i kravene i stk. 5 og 7 i nærværende artikel

c) adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra d), i nævnte forordning

d) hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 27, stk. 3 eller 5, og som ved almindelig insolvensbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsrelevante passiver med højeste prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 % af afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, betragtes det udelukkede omfang ikke som betydeligt. Over denne tærskel vurderes det af Afviklingsinstansen, om omfanget af udelukkede passiver er betydeligt

e) afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien og

f) eventuelle omstruktureringsomkostningers indvirkning på rekapitaliseringen af afviklingsenheden.

Artikel 12d

Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav fastlægges af Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, på grundlag af følgende kriterier:

a) behovet for at sikre, at afviklingskoncernen kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden, herunder, hvis det er relevant, bail-in-værktøjet, på en måde, som opfylder afviklingsmålene

b) behovet for, hvor det er hensigtsmæssigt, at sikre, at afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 12, stk. 1 og 3, men ikke afviklingsenheder, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt henholdsvis bail-in-værktøjet eller nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne anvendes på dem, at sikre, at tabene kan absorberes, og at det er muligt at genoprette den samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, gearingsgraden i de relevante enheder til det niveau, som er nødvendigt, for at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse til i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

c) behovet for at sikre, at afviklingsenheden, såfremt afviklingsplanen forudser muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes fra bail-in i henhold til denne forordnings artikel 27, stk. 5, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og andre nedskrivningsrelevante passiver til at absorbere tabene og at genoprette dens samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, dens gearingsgrad til det niveau, som er nødvendigt, for at den fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil den er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

d) enhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil

e) i hvilket omfang det forhold, at enheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller enheder på grund af enhedens indbyrdes forbundethed med disse andre institutter eller enheder eller med det øvrige finansielle system.

2. Hvis afviklingsplanen omfatter iværksættelse af afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive og konvertere relevante kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 21, i overensstemmelse med det relevante scenario som omhandlet i artikel 8. stk. 6, skal det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav svare til et beløb, der er tilstrækkeligt til at sikre, at:

a) de tab, som enheden forventes at lide, absorberes fuldt ud (»tabsabsorbering«)

b) afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 12, stk. 1 eller 3, men som ikke er afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt, for at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller en tilsvarende lovgivningsmæssig retsakt i en passende periode på højst et år (»rekapitalisering«).

Hvis enheden ifølge afviklingsplanen skal opløses ved almindelig insolvensbehandling eller andre tilsvarende nationale procedurer, vurderer Afviklingsinstansen, om det er begrundet at begrænse det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav for den pågældende enhed, så det ikke overstiger et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i henhold til første afsnit, litra a).

Afviklingsinstansen skal i sin vurdering navnlig evaluere den begrænsning, der er omhandlet i andet afsnit, for så vidt angår eventuel indvirkning på den finansielle stabilitet og på risikoen for afsmitning på det finansielle system.

3. Det beløb, der henvises til i stk. 2, første afsnit, er for afviklingsenheder følgende:

a) ved beregningen af det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra a), summen af:

   i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til kravene for afviklingsenheden, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på konsolideret afviklingskoncernniveau, og

   ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi, og

b) ved beregningen af det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra b), summen af:

   i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på konsolideret afviklingskoncernniveau og

   ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af gearingsgradkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i dette stykkes første afsnit, litra b), tager Afviklingsinstansen højde for kravene i artikel 27, stk. 7.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

a) anvender Afviklingsinstansen de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af afviklingsforanstaltninger, der er fastlagt i afviklingsplanen, og

b) ned- eller opjusterer Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, det beløb, som svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for afviklingsenheden efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Afviklingsinstansen skal være i stand til at øge kravet i første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afvikling er i stand til at opretholde tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år).

Hvis dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter anvendelsen af afviklingsværktøjerne, minus det beløb, der er omhandlet i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at opretholde markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 12, stk. 1, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med artikel 27, stk. 7, og artikel 76, stk. 3, efter gennemførelsen af afviklingsstrategien. Dette beløb opjusteres, hvis Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 12, stk. 1, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med artikel 27, stk. 7, og artikel 76, stk. 3, i en passende periode på højst et år.

4. For afviklingsenheder, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, skal det krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, mindst være lig med:

a) 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra a), og

b) 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra b).

Uanset artikel 12c skal afviklingsenheder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, opfylde et niveau af det krav, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, som svarer til 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra a), og til 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra b), med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver som omhandlet i artikel 12c, stk. 3.

5. På anmodning af en afviklingsenheds nationale afviklingsmyndighed anvender Afviklingsinstansen kravene i denne artikels stk. 4 på afviklingsenheder, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som den nationale afviklingsmyndighed har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis den bliver nødlidende.

Når den nationale afviklingsmyndighed træffer beslutning om at fremsætte en anmodning som omhandlet i dette stykkes første afsnit, tager den hensyn til:

a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen

b) i hvilket omfang adgangen til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver er begrænset

c) i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 12f.

Fraværet af en anmodning fra den nationale afviklingsmyndighed i henhold til dette stykkes første afsnit berører ikke beslutninger, der træffes af Afviklingsinstansen i medfør artikel 12c, stk. 5.

6. Det beløb, der henvises til i stk. 2, første afsnit, er for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder, som følger:

a) ved beregningen af det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra a), summen af:

   i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til kravene for enheden, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og

   ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med denne forordnings artikel 21 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen, og

b) ved beregningen af det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra b), summen af:

   i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til enhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, og

   ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 21 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i nærværende stykkes første afsnit, litra b), tager Afviklingsinstansen højde for kravene i artikel 27, stk. 7.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

a) anvender Afviklingsinstansen de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af foranstaltninger, der er fastlagt i afviklingsplanen, og

b) ned- eller opjusterer Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, det beløb, der svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for den relevante enhed efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 21 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Afviklingsinstansen skal være i stand til at øge kravet i dette stykkes første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21 fortsat er i stand til at opretholde en tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år.

Hvis dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter udøvelsen af beføjelsen, der er omhandlet i denne forordnings artikel 21, eller efter afviklingen af afviklingsenheden, minus beløbet omhandlet i artikel 128, nr. 6), litra a), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at sikre markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 12, stk. 1, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær

offentlig finansiel støtte end bidrag fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med artikel 27, stk. 7, og artikel 76, stk. 3, efter udøvelsen af beføjelserne i artikel 21 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen. Dette beløb opjusteres, hvis Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 12, stk. 1, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med artikel 27, stk. 7 og artikel 76, stk. 3, i en passende periode på højst et år.

7. Hvis Afviklingsinstansen forventer, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver med rimelig sandsynlighed helt eller delvist udelukkes fra bail-in, jf. artikel 27, stk. 5, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, opfyldes det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav med kapitalgrundlag eller andre nedskrivningsrelevante passiver, der er tilstrækkelige til at:

a) dække de udelukkede passiver identificeret i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5

b) sikre, at de i stk. 2 omhandlede betingelser er opfyldt.

8. Enhver beslutning fra Afviklingsinstansens om at pålægge et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til denne artikel skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 2-7, og skal uden ugrundet ophold revideres af Afviklingsinstansen for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

9. I denne artikels stk. 3 og 6 tolkes kapitalkrav i overensstemmelse med den kompetente myndigheds anvendelse af overgangsbestemmelserne i tiende del, afsnit I, kapitel 1, 2 og 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 og i de bestemmelser i den nationale lovgivning, i henhold til hvilke der gøres brug af de valgmuligheder, der er tillagt de kompetente myndigheder ved nævnte forordning.

Artikel 12e

Fastlæggelse af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder inden for G-SII'er og væsentlige EU-datterselskaber af tredjelands-G-SII'er

1. Kravet i artikel 12a, stk. 1, for en afviklingsenhed, som er et G-SII eller indgår i et G-SII, består af følgende:

a) de krav, der er omhandlet i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, og

b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af Afviklingsinstansen særligt i forhold til den pågældende enhed i medfør af nærværende artikels stk. 3.

2. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav for et væsentligt EU-datterselskab af et tredjelands-G-SII består af følgende:

a) de krav, der er omhandlet i artikel 92b og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013 og

b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af Afviklingsinstansen særligt i forhold til dette væsentlige datterselskab i medfør af denne artikels stk. 3, der skal opfyldes med kapitalgrundlag og passiver, som opfylder betingelserne i artikel 12g og artikel 92b, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013.

3. Afviklingsinstansen stiller kun krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b):

a) hvis kravet i stk. 1, litra a), eller stk. 2, litra a), i denne artikel ikke er tilstrækkeligt til at opfylde de fastsatte betingelser i artikel 12d, og

b) i et omfang, der sikrer, at betingelserne i artikel 12d er opfyldt.

4. Enhver beslutning fra Afviklingsinstansen om at stille krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra b), eller denne artikels stk. 2, litra b), skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, og skal uden ugrundet ophold revideres af Afviklingsinstansen for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og som finder anvendelse på afviklingskoncernen eller det væsentlige EU-datterselskab af et tredjelands-G-SII.

Artikel 12f

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på afviklingsenheder

1. Afviklingsenhederne skal opfylde kravene fastsat i artikel 12c-12e på en konsolideret situation på afviklingskoncernniveau.

2. Afviklingsinstansen fastlægger efter høring af koncernafviklingsmyndigheden, såfremt denne myndighed ikke er Afviklingsinstansen, og den konsoliderende tilsynsmyndighed det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat på konsolideret afviklingskoncernniveau, på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 12c-12e, og på grundlag af, om koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i henhold til afviklingsplanen.

3. For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 24b), litra b), beslutter Afviklingsinstansen, afhængigt af solidaritetsmekanismens egenskaber og af enhedens foretrukne afviklingsstrategi, hvilke enheder i afviklingskoncernen der skal overholde artikel 12d, stk. 3 og 4, og artikel 12e, stk. 1, for at sikre, at afviklingskoncernen som helhed overholder nærværende artikels stk. 1 og 2, og hvordan sådanne enheder skal gøre det i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Artikel 12g

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Institutter, som er datterselskaber af en afviklingsenhed eller af en tredjelandsenhed, men som ikke selv er afviklingsenheder, skal opfylde kravene fastsat i artikel 12d på individuel basis.

Afviklingsinstansen kan efter at have hørt de kompetente myndigheder, herunder ECB, beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 2, litra b), som er et datterselskab af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed.

Uanset dette stykkes første afsnit skal EU-moderselskaber, der ikke selv er afviklingsenheder, men som er datterselskaber af tredjelandsenheder, opfylde kravene i artikel 12d og 12e på en konsolideret situation.

For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 3, stk. 1, nr. 24b), litra b), skal de kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, men som ikke selv er afviklingsenheder, et centralt organ, der ikke selv er en afviklingsenhed, og afviklingsenheder, der ikke er omfattet af et krav i henhold til artikel 12f, stk. 3, overholde artikel 12d, stk. 6, på individuel basis.

Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til en enhed som omhandlet i nærværende stykke fastlægges på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 12d.

2. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til de enheder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, skal opfyldes med en eller flere af følgende:

a) passiver

   i) der udstedes til og købes af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra den enhed, der er omfattet af denne artikel, eller der udstedes til og købes af en eksisterende aktionær, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 21 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

   ii) der opfylder kriterierne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra b), c), k), l) og m), og artikel 72b, stk. 3-5, i nævnte forordning

   iii) der ved almindelig insolvensbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelsen i nr. i) og ikke er omfattet af kapitalgrundlagskrav

iv) der er genstand for nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 21, på en måde som er i overensstemmelse med afviklingskoncernens afviklingsstrategi, navnlig ved ikke at berøre afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

v) for hvilke erhvervelsen af ejerskab ikke direkte eller indirekte er finansieret af den af denne artikel omfattede enhed

vi) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke eksplicit eller implicit angiver, at passiverne ville blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, alt efter hvad der er relevant, af den af denne artikel omfattede enhed i andre tilfælde end i forbindelse med den pågældende enheds insolvens eller likvidation, og enheden ikke tilkendegiver dette på anden måde

vii) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke giver indehaveren ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag, undtagen i forbindelse med den af denne artikel omfattede enheds insolvens eller likvidation

viii) for hvilke størrelsen af de forfaldne rente- eller udbyttebetalinger ikke vil blive ændret på baggrund af kreditsituationen for den af denne artikel omfattede enhed eller dens moderselskab

b) kapitalgrundlag som følger:

i) egentlig kernekapital og

ii) andet kapitalgrundlag, der:

— udstedes til og købes af enheder, der indgår i samme afviklingskoncern, eller

— udstedes til og købes af enheder, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 21 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.

3. Afviklingsinstansen kan tillade, at kravet omhandlet i artikel 12a, stk. 1, opfyldes helt eller delvist med en garanti fra afviklingsenheden, der opfylder følgende betingelser:

a) både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i den samme deltagende medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) afviklingsenheden opfylder det krav, der er fastsat i artikel 12f

c) garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til beløbet af det krav, som garantien træder i stedet for

d) garantien udløses, når datterselskabet ikke kan indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som de forfalder, eller når der er blevet truffet en beslutning om datterselskabet i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, alt efter hvad der indtræffer først

e) der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF (*) for mindst 50 % af dens beløb

f) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i forordning (EU) nr. 575/2013, hvilket efter passende konservative haircuts er tilstrækkeligt til at dække det beløb, der stilles sikkerhed for som omhandlet i litra e)

g) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier

h) sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, og

i) der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det relevante datterselskab, herunder hvis der træffes en afviklingsforanstaltning over for afviklingsenheden.

Med henblik på første afsnit, litra i), forelægger afviklingsenheden efter anmodning fra Afviklingsinstansen en uafhængig skriftlig og begrundet juridisk udtalelse eller godtgør på anden tilfredsstillende vis, at der ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer er for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det relevante datterselskab.

Artikel 12h

Dispensation fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Afviklingsinstansen kan dispensere fra anvendelsen af artikel 12g for så vidt angår et datterselskab af en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat, hvis:

a) både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i den samme deltagende medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) afviklingsenheden opfylder det krav, der er fastsat i artikel 12f

c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, navnlig når der træffes afviklingsforanstaltninger over for afviklingsenheden.

2. Afviklingsinstansen kan dispensere fra anvendelsen af artikel 12g for så vidt angår et datterselskab af en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat, hvis:

a) både datterselskabet og dets moderselskab er etableret i den samme deltagende medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) moderselskabet på en konsolideret situation opfylder kravet i artikel 12a, stk. 1, i denne deltagende medlemsstat

c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, navnlig når der træffes afviklingsforanstaltninger over for moderselskabet.

Artikel 12i

Dispensation for et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Afviklingsinstansen kan helt eller delvis dispensere fra anvendelsen af artikel 12g på et centralt organ eller på et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) kreditinstituttet og det centrale organ er underlagt samme kompetente myndighed med hensyn til tilsyn, er etableret i samme deltagende medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) det centrale organ og dets fast tilknyttede kreditinstitutter hæfter solidarisk for deres forpligtelser, eller de fast tilknyttede kreditinstitutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ

c) minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver og det centrale organs og samtlige fast tilknyttede kreditinstitutters solvens og likviditet kontrolleres i deres helhed på grundlag af disse institutters konsoliderede regnskaber

d) i tilfælde af en dispensation for et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, er det centrale organs ledelse bemyndiget til at give instrukser til de fast tilknyttede institutters ledelse

e) den relevante afviklingskoncern opfylder det krav, der er fastsat i artikel 12f, stk. 3, og

f) der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige, praktiske eller juridiske hindringer for hurtig overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver mellem det centrale organ og de fast tilknyttede kreditinstitutter i tilfælde af afvikling.

Artikel 12j

Manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. En enheds manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 12f eller 12g afhjælpes gennem mindst en af følgende:

a) beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 10

b) beføjelser omhandlet i artikel 10a

c) foranstaltninger i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU

d) foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 13

e) administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til artikel 110 og 111 i direktiv 2014/59/EU.

Afviklingsinstansen eller ECB kan også foretage en vurdering af, hvorvidt instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i overensstemmelse med artikel 18.

2. Afviklingsinstansen, afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder i de deltagende medlemsstater hører hinanden, når de udøver deres respektive beføjelser i henhold til stk. 1.

Artikel 12k

Overgangsordninger og ordninger efter afvikling

1. Uanset artikel 12a, stk. 1, fastsætter Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder passende overgangsperioder for enheder som omhandlet i artikel 12, stk. 1 og 3, til at opfylde kravene i artikel 12f eller 12g, eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant. Enhederne frist for at opfylde kravene i artikel 12f eller 12g eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, er den 1. januar 2024.

Afviklingsinstansen fastsætter mellemliggende målniveauer for kravene i artikel 12f eller 12g eller for krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, som enheder som omhandlet i artikel 12, stk. 1 og 3, skal opfylde den 1. januar 2022. De mellemliggende målniveauer skal som hovedregel sikre en lineær opbygning af nedskrivningsrelevante passiver og kapitalgrundlag hen imod opfyldelse af kravet.

Afviklingsinstansen kan, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte en overgangsperiode, der slutter efter den 1. januar 2024, på grundlag af kriterierne i stk. 7 og under hensyntagen til:

a) udviklingen i enhedens finansielle situation

b) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse inden for en rimelig tidsramme af kravene i artikel 12f eller 12g eller af et krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, og

c) om enheden er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende forordnings artikel 12c eller artikel 12g, stk. 2, og hvis ikke, hvorvidt dette er af idiosynkratisk karakter eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.

2. Afviklingsenhederne frist for at opfylde minimumsniveauet for kravene omhandlet i artikel 12d, stk. 4 eller 5, er den 1. januar 2022.

3. Minimumsniveauerne for kravene i artikel 12d, stk. 4 og 5, finder ikke anvendelse i de to år, der følger efter den dato:

a) hvor Afviklingsinstansen eller den nationale afviklingsmyndighed har anvendt bail-in-værktøjet, eller

b) hvor afviklingsenheden har indført en anden foranstaltning iværksat af den private sektor, jf. artikel 18, stk. 1, litra b), hvorved kapitalinstrumenter og andre passiver er blevet nedskrevet eller konverteret til egentlige kernekapitalinstrumenter, eller hvor nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 21 er blevet udøvet for så vidt angår denne afviklingsenhed, med henblik på at rekapitalisere afviklingsenheden uden anvendelse af afviklingsværktøjer.

4. Kravene i artikel 12c, stk. 4 og 7, samt artikel 12d, stk. 4 og 5, alt efter hvad der er relevant, finder ikke anvendelse i de tre år, der følger efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet identificeret som et G-SII, eller afviklingsenheden begynder at befinde sig i den situation, der er omhandlet i artikel 12d, stk. 4 eller 5.

5. Uanset artikel 12a, stk. 1, fastsætter Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder en passende overgangsperiode til at opfylde kravene i artikel 12f eller 12g eller et krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, for enheder, på hvilke der har været anvendt afviklingsværktøjer eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere omhandlet i artikel 21.

6. Med henblik på stk. 1-5 meddeler Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder et planlagt minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver til enheden for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden for at lette en gradvis opbygning af enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Ved udløbet af overgangsperioden skal minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver svare til det beløb, der er fastsat i henhold til artikel 12c, stk. 4, 5 eller 7, artikel 12d, stk. 4 eller 5, artikel 12f eller artikel 12g, alt efter hvad der er relevant.

7. Ved fastsættelsen af overgangsperioderne tager Afviklingsinstansen hensyn til:

a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen

b) adgang til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver

c) i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 12f.

8. Der er intet til hinder for, at Afviklingsinstansen efterfølgende ændrer enten overgangsperioden eller eventuelt planlagte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver meddelt i henhold til stk. 6, jf. dog stk. 1.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).«

7) Artikel 16 ændres som følger:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Afviklingsinstansen træffer en afviklingsforanstaltning over for et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), hvis betingelserne som fastsat i artikel 18, stk. 1, er opfyldt.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Uanset om et moderselskab ikke opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, kan Afviklingsinstansen træffe afgørelse om en afviklingsforanstaltning over for det pågældende moderselskab, hvis det er en afviklingsenhed, og hvis et eller flere af dets datterselskaber, der er institutter, men som ikke selv er afviklingsenheder, opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, såfremt deres aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod et institut eller koncernen som helhed, og afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab enten er nødvendige for afviklingen af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afviklingen af den relevante afviklingskoncern som helhed.«

8) Artikel 18 ændres som følger:

a) stk. 1, litra b), affattes således:

»b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor, herunder en institutsikringsordnings foranstaltninger, eller tilsyn, herunder tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21, stk. 1, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende«

b) følgende stykke indsættes:

»1a. Afviklingsinstansen kan vedtage en afviklingsordning i overensstemmelse med stk. 1 i forhold til et centralt organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern som helhed opfylder betingelserne i stk. 1.«

9) Artikel 20 ændres som følger:

a) i stk. 1 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21«

b) stk. 5 ændres som følger:

i) i litra a) ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21«

ii) litra c) og d) affattes således:

»c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21, stk. 7, anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver

d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af passiver, der er omfattet af bail-in«

iii) i litra g) erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21«

c) i stk. 6, 13 og 15 erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21«.

10) Artikel 21 ændres som følger:

a) Overskriften affattes således:

»**Nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver**«.

b) I indledningen og i stk. 1, litra b), erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a«.

c) I stk. 3, litra b), erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a«.

d) Stk. 7 affattes således:

»7. Hvis en eller flere af de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt, beslutter Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren som fastsat i artikel 18, om beføjelserne til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver skal udøves uafhængigt eller kombineret med en afviklingsforanstaltning i overensstemmelse med proceduren i henhold til artikel 18.

Hvis relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver er erhvervet af afviklingsenheden indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere disse relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver udøves sammen med udøvelsen af samme beføjelse på moderselskabsniveau i den pågældende enhed eller på moderselskabsniveau i andre moderselskaber, der ikke er afviklingsenheder, således at tabene reelt videregives til afviklingsenheden, og den pågældende enhed rekapitaliseres af denne.

Efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingsforanstaltninger foretages den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 20, stk. 16, og artikel 76, stk. 1, litra e), finder anvendelse.«

e) Følgende stykker indsættes:

»7a. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingsforanstaltninger kan kun udøves i forbindelse med nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i denne forordnings artikel 12g, stk. 2, litra a), med undtagelse af betingelsen vedrørende passivernes restløbetid som fastsat i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Når den nævnte beføjelse udøves, udføres nedskrivningen eller konverteringen i overensstemmelse med princippet i artikel 15, stk. 1, litra g).

7b. Hvis der træffes en afviklingsforanstaltning over for en afviklingsenhed eller i særlige tilfælde som afvigelse fra afviklingsplanen over for en enhed, der ikke er en afviklingsenhed, skal det beløb, der nedbringes, nedskrives eller konverteres i overensstemmelse med artikel 21, stk. 10, på niveauet for en sådan enhed, regnes med i de tærskelværdier i artikel 27, stk. 7, litra a), der gælder for den pågældende enhed.«

f) I stk. 8, andet afsnit, erstattes ordet »kapitalinstrumenter« med ordene »kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a«.

g) I stk. 10 tilføjes følgende litra:

»d) hovedstolen af nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7a nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt for at nå de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante nedskrivningsrelevante passivers kapacitet, alt efter hvad der er lavest.«

11) Artikel 27 ændres som følger:

a) I stk. 1 erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

b) Stk. 3 ændres som følger:

i) litra f) affattes således:

»f) forpligtelser med en restløbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF (*), eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system eller over for CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands-CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).«

ii) følgende litra tilføjes:

»h) forpligtelser over for enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c) eller d), i direktiv 2014/59/EU, der indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, uanset deres løbetid, undtagen når disse forpligtelser er efterstillet andre almindelige usikrede forpligtelser i henhold til relevant national ret i den deltagende medlemsstat vedrørende almindelig insolvensbehandling, der finder anvendelse den 28. december 2019; i tilfælde hvor denne undtagelse finder anvendelse, vurderer Afviklingsinstansen, hvorvidt beløbet for poster, der overholder artikel 12g, stk. 2, er tilstrækkeligt til at støtte gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.«

c) I stk. 4 erstattes ordene »passiver, der kan blive omfattet af et bail-in-værktøj« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

d) Stk. 5, andet afsnit, affattes således:

»Afviklingsinstansen vurderer nøje, om passiver over for institutter eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, og som ikke udelukkes fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i henhold til stk. 3, litra h), bør udelukkes eller delvist udelukkes i henhold til første afsnit, litra a)-d), for at sikre effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien.

Hvis et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en gruppe af passiver, der er omfattet af bail-in, udelukkes eller delvis udelukkes i henhold til dette stykke, kan omfanget af den nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, øges for at tage højde for sådanne udelukkelser, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, overholder principperne i artikel 15, stk. 1, litra g).«

e) Stk. 6 affattes således:

»6. Hvis et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en gruppe af passiver, der er omfattet af bail-in, udelukkes eller delvis udelukkes, jf. stk. 5, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan der fra Afviklingsfonden ydes et bidrag til instituttet under afvikling med henblik på at gøre et eller begge af følgende:

a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsrelevante passiver, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 13, litra a)

b) købe ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med stk. 13, litra b).«

f) I stk. 7, litra a), erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

g) I stk. 13 erstattes ordene »nedskrivningsrelevante passiver« med ordene »passiver, der er omfattet af bail-in«.

12) I artikel 31, stk. 2, erstattes »artikel 45, stk. 9-13« med »artikel 45h«.

13) I artikel 32, stk. 1, erstattes »12« af »12-12k«.

Artikel 2

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Denne forordning finder anvendelse fra 28. december 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. maj 2019.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
A. TAJANI	G. CIAMBA
Formand	*Formand*